

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Het aantal boeken dat over Noordwijk is geschreven loopt in de tientallen. Met enige regelmaat verschijnt er weer een pennenvrucht over de vogels en de planten en niet minder over de historie van het dorp. Het mooiste boekje dat ik ken handelt over een kraai, beter gezegd een kauw. De schrijfster, Mea Verwey, een dochter van Albert Verwey, schreef het toen zij als tiener lange tijd ziek te bed lag. Dat was in 1911.

De Geschiedenis van een Kraai, is de titel van het boekje. Het verhaalt de belevenissen van de familie Verwey op Villa Nova met een tamme kauw die haar broer Jan als nestjong in huis nam.

Jarenlang lag het manuscript in een la, totdat Mea trouwde met een uitgever, Mees uit Santpoort. Deze zag wel brood in het boekje en besloot het uit te geven. Jan Verwey was inmiddels getrouwd met een dochter van Leon Senf, ontwerper bij de Porceleyn Fles in Delft. Senf werkte daarnaast als zelfstandig schilder en tekenaar en werd gevraagd

het boekje van tekeningen te voorzien. Onder zijn vaardige handen ontstond zo een uniek prentenboekje.

In deze tijd kennen we de kauw uit het dorp. Ze proberen een broedplaats te vinden in een schoorsteen of kijken uit naar een holle boom. Dat zal in het begin van de vorige eeuw niet veel anders zijn geweest. Ook het handtam maken van een kauw is van alle tijden. Gewoonlijk doet men dat door een jong uit het nest te nemen en met de hand op te voeden. Zoals alle kraaiachtigen zijn ze redelijk intelligent en leren in korte tijd allerlei kunstjes. De meeste aanleg echter hebben zij voor kattenkwaad. In mijn jonge jaren had buurman Van der Wiel ook zo'n beest. Deze had het speciaal op de schoolkinderen voorzien. De arme drommels werden door de vogel op weg van en naar school steevast aangevallen. Uiteindelijk pikten dat de ouders van de kinderen niet meer en moest de kauw het veld ruimen.

Met de kauw van Jan Verwey liep het niet veel beter af. Dit dier, dat Gerrit werd genoemd, ontwikkelde zich ook als een nijdig beest dat pikte naar de kinderen Verwey en de hond. Andere kunststukjes waren het stelen van kwasten van de

schilder die het huis aan het verven was en het openzetten van een kraan waardoor Villa Nova blank kwam te staan. Deze wandaden deden de deur dicht. Er werd familie-beraad gehouden en beslist dat het zo niet langer kon en dat Gerrit moest verdwijnen. Zeer tot spijt van Jan werd het beestje door de stalknecht naar het strand gebracht.

Mea besluit het boekje met:

Maar naar Gerrit's verdre daden, hoeft men daarom niet te raden.

Gerrit zat daar juist op een plek, die uitzicht gaf op de vogeltrek.

Hele stoeten kraaien trokken, van het noorden naar het zuiden.

't Was een krassen en een lokken, een gewirwar van geluiden.

Gerrit vloog zo gauw hij kon, met zijn kornuiten naar 't land van de zon.

En vertelde dit verhaal, onderweg in kraaientaal.

n.b. In 1997 bracht Schoonderbeek uit Laren een herdruk van het boekje uit.

